

Liv och död

När man delar sitt liv med katter kommer förr eller senare den dag då man måste ta farväl. En del väljer av den orsaken att inte ha husdjur. Men för egen del kan jag inte tänka mig att vara utan katt. Det ger så oändligt mycket mer lycka, än den olycka, sorg och saknad som en dag kommer.

Min första abessinier levde i sjutton år. Så det är henne jag jämför med då jag tycker att somalin Olle (12 år), Yam-Yam (13 år) och nu Mira (nästan 14 år) levde alltför korta liv. Allra värst var dock när jag förlorade yrvärdet Olga förra sommaren. Jag hoppas att mina nuvarande katter alla blir mycket gamla!

Kristin

Dödsorsaker

När man är uppfödare är det alltid värdefullt att få veta om de katter man säljer får några hälsoproblem och vad de slutligen dör av. Tyvärr tappar man kontakten med de flesta kattungeköparna efter några år. Även om det var länge sedan sist, är du som har en Nekayahskatt alltid välkommen att höra av dig med goda – och mindre goda – nyheter.

Några av de katter som jag har fött upp har blivit påkörda av bilar och

dött unga. Jag kan inte förebrå den som släpper ut sin katt, för det gör jag ju själv på landet. Men granska kritiskt omgivningarna där du bor, innan du låter katten gå fritt.

Minst ett par av de katter som jag har fött upp har fått juvertumörer. Så jag vill bestämt rekommendera att alla honkatter som inte ska få ungar ska kastreras. P-piller för katt är en okänd orsak till juvertumörer.

Miras kullsystem Bettan fick avlivas i juli i somras då hon fick en blodpropp och blev förlamad i bakroppen. En hemsk upplevelse för hennes familj, men de slapp i alla fall vändas över ifall de fattade rätt beslut. Det fanns inget alternativ.

Att njurarna slutar fungera har också visat sig tämligen vanlig dödsorsak bland de äldre abessinier som jag känner till.

Statistikinsamling

Aby- & Somaliringens hälsoråd, där jag ingår, ska samla in statistik om hur länge våra abessinier och somali lever och vad de dör av. Det är intressant att veta för oss uppfödare. Då kan vi upptäcka hälsoproblem inom rasen och avla förebyggande för att föda upp friskare katter.

ALLA som har haft en aby eller somali som har dött efter 2005 får väldigt gärna besvara våra frågor om kattens hälsa och liv. Enkäten finns snart på www.abysomali.se >

Mira är borta

Djupt saknad lämnade Mira oss den 14 november. Den 28 december hade hon blivit 14 år. Det var jobbigt att se henne tyna bort, men ändå en tröst att hon fick en sista fin och solig sommar på landet.

Mira var en viljestark personlighet. När hon under en tid var lite bråkig med en yngre katt försökte jag avbryta gruffandet genom att "fräsa" mot Mira. Med hennes positiva livsställning gjorde tolkande hon dock mitt "Schiss!" som en inbjudande hälsning. Nåja, hon avbröt bråket i alla fall.

Så därefter blev det ett sätt för mig att locka på enbart Mira, och ingen annan, med ett skarpt "Schiss!" Hon kom då alltid med 100 % säkerhet!

*Detta informationsblad ges ut av S*Nekayahs abessinier, Kristin Stenmark i Umeå.*

Nytt nummer kommer när intressant information har inkommit från alla oss som har Nekayahskatter. Besök även www.kattkristin.se

Livet går vidare

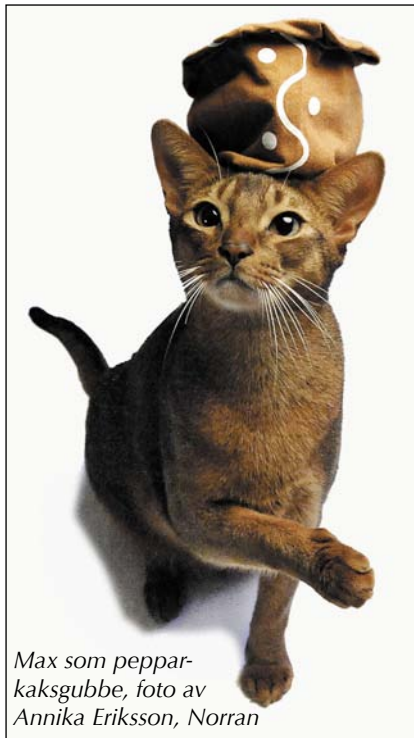
Lyckligtvis föds det hela tiden nya, underbara abessinierungar! I Uppsala fick S*Nekayahs Dina Dicentra en kull i september. Den blå honan S*Blytens Luna (nedan) är lik mor-mor Siri och blir kvar. Viltbröderna Crassus och Lepidus har turen att snart få flytta till samma hem.

I Finland har S*Nekayahs Quillan Quieto fått sin första kull med fyra busiga pojkar. Hajime, Haiku, Haruto och Hoto är alla redan tingade.

Modellen Max

Max (f d Quentin) fick i somras en abykompis – Ilos. Matte Sofi skriver om dem och om Max modellinsats i lokaltidningen: "Jag kan berätta att han verkligen gillade att vara fotomodell och kurrade hela tiden.

Max som pepparkaksgubbe, foto av Annika Eriksson, Norran

För övrigt så går det bara bra mellan våra killar. De busar, jagar varandra, tvättar varandra och fräser (ibland) åt varandra – precis som det ska vara. Ilos kallar vi "lilla svartsjukan" för han protesterar högljutt varje gång vi ägnar oss åt Max (som verkar njuta lite extra av vår omsorg just då... den rackarn). Men vi är noggna att ge dem tid var och en.

Det är så roligt att se hur Max hela tiden utvecklas. Det han alltid har varit är snäll – visar stor omtanke om alla oss i familjen och gör någon illa sig är han genast där och kollar, kurrar och tvättar. Nu har han börjat sova i fotändan på min sida av sängen och det är extra mysigt tycker jag. Varje morgon kommer han och lägger sig på min mage/bröstkorg för lite kurr och gosande. Tror han bytt från att bara vara Jörgens katt, till att vara min sedan Ilos kom till oss."

Pappa Quillan fotad av Pia Tukkinen

Mamma Pööpi med sina ungar, drygt fem veckor. Foto Pia Tukkinen

SISTA ORDET

Kattuppfostran – varför det?

Då och då frågar folk hur de ska bära sig åt med att uppfostra sina katter. Inte sällan har de en hel rad med önskemål om hur katten ska uppföra sig; Den ska inte sova i sovrummet, men heller inte jama utanför dörren. Den ska inte hoppa upp på bord, bänkar eller hyllor. Inte klösa på möbler eller mattor. Inte riva ner saker, korva

ihop mattor, tigga mat eller kräva uppmärksamhet i tid och otid.

Av mig får denna person förstås inte köpa någon katt. Det är självklart att en kattunge som aldrig varit skild från mamma och syskon ska sova i min säng. Sömnproblem får man räkna med när man skaffar barn, oavsett om det är människobarn eller kattbarn. Men jag tolererar inte

bus på nätterna. Då åker lillkissen ner ur sängen. Stjäla mat från min tallrik är inte heller okej. Men det är logiskt för katter – de vaktar sin egen mat också.

Och eftersom katterna är hemma större del av dygnet än jag är, så har de förstås fri tillgång till alla rum och alla möbler. Konstigt vore det väl annars! :-)

Kristin